

1

‘Dave?’ riep Raven onder aan de trap. ‘Ben jij boven?’

Geen antwoord. Vreemd, ze dacht toch echt dat ze iets had gehoord.

Eigenlijk kon het Dave niet zijn. Die moest vandaag samen met een paar van zijn collega’s naar een beurs en zou pas laat in de avond terug zijn.

Ze zette haar tennisracket in de hoek, schopte haar schoenen uit en liep naar de keuken. Net toen ze de koelkast opentrok om een fles drinken te pakken, hoorde ze opnieuw een geluid van boven komen.

Haar hart sloeg over, dit klopte niet. Er moest iemand in haar huis zijn. Zou een van de kinderen eerder vrij zijn? Nee, dat kon niet, dan hadden ze dat haar laten weten, dat was de afspraak.

Impulsief trok ze een broodmes uit de la en liep zachtjes de trap op naar boven. Ze wist dat ze beter naar buiten had kunnen gaan om de politie bellen, maar ze voelde de adrenaline door haar lijf jagen en ging zelf op pad.

Gewapend met het mes in haar handen stopte ze bij de bovenste trede om nogmaals goed te luisteren waar het geluid vandaan kwam.

Het was stil. Het enige wat ze hoorde was haar eigen ademhaling. Had ze het zich dan toch ingebeeld? Je hoorde tegenwoordig zoveel akelige verhalen van overvallen en moorden dat ze zich wel eens mee liet slepen.

Daar was het geluid weer. Het leek vanuit haar slaapkamer te komen. Zachtjes liep ze verder. Ze pakte voorzichtig de deurklink vast, haalde diep adem en gooide de deur open. ‘Dave?’ riep ze verschrikt uit.

Dave lag in hun waterbed verward tussen de lakens met een roodharige schoonheid.

De schrik van Raven veranderde in woede nu het tot haar doordrong wat ze zag.

‘Mijn huis uit, en snel,’ gilte ze tegen de vrouw die naakt in haar bed lag. De vrouw maakte geen aanstalten om deze opdracht uit te voeren en pakte het laken om haar lichaam te bedekken. Spottend keek ze Raven aan, waardoor die nog bozer werd.

‘Dave, stuur haar weg, onmiddellijk,’ beval ze. Ze zwaaide met het mes in haar hand, zich niet meer bewust dat ze dat vast had. ‘Ik ga al,’ zei de roodharige vrouw snel. ‘We bellen straks, schat.’ ‘Schat?’ Waar haalde ze de brutaliteit vandaan, vroeg Raven zich af.

Dave pakte zijn broek van de grond en trok die snel aan.

‘Jij had toch tennistoernooi vandaag?’ vroeg hij terwijl hij zijn overhemd zocht op de grond.

‘Ja, klopt, en jij had toch een beurs vandaag?’ antwoordde Raven sarcastisch.

‘Kom Raven, we gaan naar beneden, dan kunnen we in alle rust praten en kan ik je dit uitleggen.’

‘In alle rust? Wat denk jij wel? Ik vind je hier met een of andere lullebel in ons bed en we gaan er eens rustig over praten? Dat dacht ik nog even niet.’

Raven kookte van woede. Ze had de neiging hem aan te vliegen en hem fysiek pijn te doen.

‘Ik wil je gewoon een en ander uitleggen,’ probeerde Dave nog een keer.

‘Jij hoeft mij op dit moment helemaal niets uit te leggen. Pak je spullen maar en verdwijnt. Ik heb tijd voor mezelf nodig. En als ik het aangeef kun je komen praten, eerder niet.’

Ineens ijsig kalm nam ze dit besluit. Hij moest weg, nu meteen. Ze kon hem niet langer om haar heen verdragen.

‘Goed, dan ga ik. We bellen nog wel.’

Zo makkelijk ging dat dus. Hij spurte niet eens tegen. Hij deed niet eens moeite te blijven, dacht Raven wrang.

Ze liet zich op bed vallen en staaarde naar het plafond, nog niet beseffend wat ze zojuist had ontdekt.

Onrustig wiebelde ze haar...